

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีเป้าหมายสำคัญของการจัดการเรียนการสอนคือ ตัวนักเรียน หลักสูตรได้คาดหวังไว้ว่า นักเรียนจะสามารถคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และทำงานอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต ให้สอดคล้องและเกื้อกูลต่อสภาพการดำเนินชีวิตจริงตามสภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่นนั้น ๆ ดังนั้นจึงจัดการศึกษาให้สนองความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครอง โดยส่งเสริมทั้งความเป็นเลิศทางวิชาการและงานอาชีพ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์รอบด้าน มีความรู้สำหรับพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคมและพัฒนารองานอาชีพ โดยมีโครงสร้างของหลักสูตร 5 กลุ่มประสบการณ์ คือ กลุ่มทักษะ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ และกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2533)

ในปีงบประมาณ 2537 กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้เป็น "ปีทองแห่งการพัฒนาคุณภาพการศึกษา" โดยมีเป้าหมายที่จะเร่งรัดคุณภาพประชากร ให้เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ให้เจริญก้าวหน้าต่อไป โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ต้องปฏิบัติตามนโยบาย โดยการจัดการศึกษาและกิจกรรมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นทุกกลุ่มประสบการณ์ เน้นหนักการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง เหมาะสม ซึ่งมีหลักการพัฒนาดังนี้ คือ

1. พัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพสูงสุด โดยคำนึงถึงหลักสูตรอ่านคล่อง เขียนคล่อง คิดเลขเก่ง รอบรู้วิทยาศาสตร์ นวัตกรรมชัดเจน สุขภาพอนามัยแข็งแรง มีคุณธรรมจริยธรรม และรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ

2. สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด และสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ /กิ่งอำเภอ จะต้องเป็นหน่วยงานที่ดำเนินการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง เพราะเป็นภารกิจโดยตรง โดยส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียน ครู เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานนั้น ๆ ใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องเหมาะสม ทุกคนต้องฝึกตนเองก่อนโดยเฉพาะผู้บริหาร และในการสอบแต่ละครั้ง สำนักงานคณะกรรมการการ

ประถมศึกษาแห่งชาติ จะกำหนดให้ภาษาไทยเป็นวิชาบังคับ นักเรียนทุกคนต้องสอบผ่านก่อนจึงจะไปสอบวิชาอื่นได้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี, 2537)

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2537) ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันตอนหนึ่งว่า "ภาษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเองซึ่งต้องหวงแหน เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาไว้ (ทักษิณ ศุภเมธี, 2528)

เจ้าของภาษาถึงแม้จะพูดหรือใช้ภาษาของตนได้ เช่น คนไทยพูดภาษาไทยได้ มิได้หมายความว่าไม่มีปัญหาในการใช้ภาษา (วิไล นิตต์เม้งคลพร, 2535) ดังจะเห็นได้จากการประเมินคุณภาพนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2533) พบว่า กลุ่มทักษะภาษาไทย ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำ คือปี 2530 ได้ร้อยละ 57.84 ปี 2531 ร้อยละ 61.80 และปี 2532 ได้ร้อยละ 66.29 หรือเห็นได้จากการประเมินผลคุณภาพที่นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ตั้งแต่ปี 2530-2534 ซึ่งปรากฏผลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ ดังนี้คือ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น, 2536)

ตารางที่ 1 แสดงคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยของปีการศึกษา 2530-2535

วิชา	คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ปีการศึกษา 2530-2535					
	2530	2531	2532	2533	2534	2535
ภาษาไทย	65.50	67.45	69.17	74.42	75.13	72.00

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอสีชมพู ได้ทำการศึกษาสมรรถภาพทางด้านทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประจำปีการศึกษา 2537 จากกลุ่มโรงเรียนในสังกัด โดยมีรายละเอียดซึ่งแสดงในตารางที่ 2 ดังนี้ คือ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอสีชมพู, 2538)

ตารางที่ 2 แสดงสมรรถภาพทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 รายกลุ่มโรงเรียน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอสีชมพู

ชื่อกลุ่มโรงเรียน	จำนวน โรงเรียน (N)	คะแนนเต็ม 10 คะแนน					ตำแหน่ง พื้นที่	ลำดับที่ อำเภอ
		X	$\bar{X}$	$\bar{X}\%$	S.D.	C.V.		
กลุ่มโรงเรียนสี่แยก	7	50.10	7.16	71.6	1.38	19.28	A	1
กลุ่มโรงเรียนศรีสุข	6	27.11	4.53	45.3	1.23	27.07	B ₂	6
กลุ่มโรงเรียนทับล้อย	7	37.50	5.25	52.5	0.77	14.67	A	2
กลุ่มโรงเรียนภูพาน	6	24.10	4.30	43.0	1.99	46.30	B ₂	7
กลุ่มโรงเรียนดงลาน	6	30.20	5.03	50.3	3.12	61.95	B ₁	5
กลุ่มโรงเรียนวังเพิ่ม	5	31.30	6.26	62.6	1.39	22.67	A	3
กลุ่มโรงเรียนสีชมพู	4	19.20	4.80	48	1.96	40.83	B ₂	8
กลุ่มโรงเรียนบริบูรณ์	6	31.17	5.20	52	1.49	28.65	A	4
รวม		42.53	5.32	53.2	0.95	17.86		

จากตารางแสดงให้เห็นว่า กลุ่มโรงเรียนดงลานเป็นกลุ่มที่มีสมรรถภาพทางการเรียนวิชาภาษาไทยค่อนข้างต่ำ เมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ ในระดับอำเภอ โดยมีคะแนนเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ 5 จากการจัดกลุ่มคุณภาพซึ่งคิดจากค่า C.V. ของ Horse Kowitz อ้างถึงใน หน่วยงานนิเทศน์ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น, 2538) พบว่า กลุ่มโรงเรียนดงลานอยู่ในพื้นที่ B₁ ซึ่งแสดงว่า กระบวนการเรียนการสอนพอใช้ แต่ยังมึนักเรียนบางส่วนยังอ่อนอยู่ สิ่งที่ต้องปรับปรุงก็คือ จะต้องมีการนิเทศการเรียนการสอน และการนิเทศภายในให้ทั่วถึงด้วย

และจากการศึกษาในครั้งเดียวกันนั้น ได้พบว่าในแต่ละโรงเรียนของกลุ่มโรงเรียนดงลานนั้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน ซึ่งแสดงในตารางที่ 3 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงสมรรถภาพทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
กลุ่มโรงเรียนดงลาน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอสีชมพู

ชื่อโรงเรียน	จำนวนนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง (N)	คะแนนเต็ม 10 คะแนน					ตำแหน่ง พื้นที่	ลำดับที่ ของกลุ่ม
		X	$\bar{X}$	$\bar{X}\%$	S.D.	C.V.		
วังขอนแดง	10	59	5.9	59	2.77	46.95	A	4
ชำจำปา	10	77	7.7	77	0.67	8.70	A	1
นาอุดม	10	69	6.9	69	0.32	4.64	A	3
ใหม่โสกส้มกบ	10	14	1.4	14	1.17	83.57	C	5
ผาชาม	10	8	0.8	8	0.42	52.50	C	6
อ่างทอง	10	75	7.5	75	1.57	20.13	A	2
รวม	60	30.2	5.03	50.3	3.12	62.03	B1	

จากตารางแสดงให้เห็นว่า เมื่อศึกษาถึงระดับโรงเรียนแล้ว โรงเรียนบ้านใหม่โสกส้มกบ เป็นโรงเรียนซึ่งเมื่อจัดกลุ่มคุณภาพแล้ว จะถูกจัดอยู่ในพื้นที่ C หมายถึง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมาก การปรับปรุงนั้นต้องอาศัยการนิเทศ การบริหาร และการจัดการเรียนการสอนอย่างทั่วถึง และจากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2536 ของโรงเรียนบ้านใหม่โสกส้มกบ ซึ่งได้จากการใช้แบบทดสอบของกลุ่มโรงเรียนดงลาน (โรงเรียนบ้านใหม่โสกส้มกบ, 2537) ดังนี้ คือ

ตารางที่ 4 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของโรงเรียนบ้านใหม่โสกส้มกบ

ระดับชั้น	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	70.89	77.62	65.41	63.63	68.90	61.56

จะเห็นว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, 4 และ 3 มีผลสัมฤทธิ์ต่ำสุดสามอันดับแรกและอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจเมื่อเปรียบเทียบกับระดับชั้นอื่น โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นั้น พบว่า สาเหตุสำคัญเกิดจากตัวครูผู้สอนเพราะไม่สนใจเอาใจใส่ในการสอน โดยใช้เวลาในการเรียนการสอนไปจัดตกแต่งห้องเรียน ใช้เวลาราชการไปทำธุรกิจส่วนตัว ขาดแรงจูงใจและเกิดความเบื่อหน่ายในการสอนเนื่องจากถูกลดระดับชั้นการสอน เป็นต้น จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับกองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2535) ที่มีความเห็นว่า "การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโดยหน่วยงานและบุคคลหลายฝ่ายให้ผลลัพธ์ที่ตรงกันประการหนึ่งก็คือ ความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าที่กำหนด"

จากปัญหาดังกล่าวแล้วข้างต้น พบว่า ครูก็เป็นผู้ที่มีความสำคัญยิ่งต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน เพราะครูคือผู้ประสานเป้าหมายการเรียนการสอน เนื้อหา ดำเนินการสอนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับนักเรียน ถ้าครูทำหน้าที่ได้ครบถ้วนแล้วก็คาดว่า นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายของการสอนได้ แต่จากข้อมูลหรือความเป็นจริงทั่วๆ ไปที่พบครูมักละเลยหรือให้ความสนใจต่อการะบวนการจัดการเรียนการสอนค่อนข้างน้อย เป็นต้นว่าไม่ทำแผนการสอน ไม่จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับบทเรียนและไม่คำนึงถึงคำแนะนำในคู่มือครู จึงมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดังกล่าวข้างต้น พร้อมพรรณ อุดมสิน (2526) กล่าวว่า การทำแผนการสอนช่วยให้ครูสอนได้ดีขึ้น เพราะครูมีโอกาสนึกถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียน ทาวิธีสอนต่างๆ ที่จะช่วยให้บทเรียนเข้าใจง่าย อันจะทำให้นักเรียนเข้าใจได้เร็วยิ่งขึ้น ตลอดจนการเตรียมหาสื่อการสอนและจัดกิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมเพื่อป้องกันให้เกิดเหตุขัดข้องน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ และอีกประการหนึ่ง ก็คือ หลักสูตรแม้จะเป็นฉบับเดียวกันก็ตาม แต่การนำไปใช้ในโรงเรียนที่มีสภาพต่างกันจำเป็นต้องใช้วิธีการต่างกัน ดังนั้นการวางแผนการสอนจำเป็นต้องจัดการสอนให้เหมาะสมกับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้คือ เวลาเปิดเรียนของโรงเรียน ตัวครู วัสดุอุปกรณ์และแหล่งค้นคว้า สภาพและความต้องการของนักเรียน และการต่อเนื่องของการเรียนรู้ (แก้วตา คณะวรรณ, 2521)

การทำแผนการสอนเป็นหน้าที่ของครูทุกคน แต่พบเสมอว่าครูส่วนมากเข้าสอนโดยไม่ต้องทำแผนการสอนมาก่อน ถึงแม้ว่าครูเหล่านั้นจะมีประสบการณ์การสอนมากเพียงไร แต่การกระทำดังกล่าวอาจจะบกพร่องไปจากที่นึกคิดได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ วิธีการที่จะทำให้การสอนดำเนินไปด้วยดีเป็นไปตามลำดับขั้นตอนของการสอนย่อมดีกว่าการทำแผนการสอน เพราะครูต้องมีการวางแผนด้วยตนเองว่า จะใช้กิจกรรมอะไร อย่างไร ให้เครื่องมืออะไรช่วย และเมื่อสอนเสร็จแล้วครูยัง

สามารถนำมาพิจารณาได้ว่ายังมีข้อบกพร่องอะไรแล้วบันทึกข้อบกพร่องนั้นไว้ เพื่อแก้ไขในโอกาสที่
ใช้ต่อไป พร้อมพรรณ อุดมสิน, 2526)

สเลวิน (Slavin, 1990) กล่าวว่า การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เป็นวิธีการจัดการ
เรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัว และศักยภาพในตนเอง ร่วมมือกันเรียนรู้
และแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้ โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักรู้ว่า ต้องรับผิดชอบร่วมกัน
สมาชิกจะมีการพูดคุยกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนจะได้ความรู้จากเพื่อนและสิ่งที่เป็นผลพลอย
ได้ จากการใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้อีกประการหนึ่ง ก็คือ การที่นักเรียนเกิดรู้สึกเห็น
คุณค่าของตนเองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งแต่ละคนจะ
มีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จของกลุ่ม และเมื่อประสบความสำเร็จในการทำงานหรือความเข้าใจ
กับเนื้อหาวิชา แล้วก็ยังเพิ่มความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น อันเป็นผลให้นักเรียน
รู้สึกถึงคุณค่าของตนเองในชั้นเรียน นอกจากนี้การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ยังก่อให้เกิด
บรรยากาศที่นักเรียนได้พูดคุยกัน ซึ่งเป็นการช่วยนักเรียน และเพื่อนเข้าใจปัญหาชัดเจนขึ้น แม้ว่า
จะไม่สามารถหาคำตอบได้ แต่ระดับการติดตามปัญหาจะสูงกว่าการที่ครูเป็นผู้กำหนดให้นักเรียนทำ
คนเดียว และการที่นักเรียนสามารถอธิบายให้เพื่อนฟังได้ ก็จะเป็นการยกระดับความเข้าใจให้สูง
ขึ้นถึงระดับการถ่ายทอดความคิด ซึ่งการเรียบเรียงถ้อยคำอธิบายออกมาจะช่วยปรับความเข้าใจ
ให้ชัดเจนแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น สำหรับบทบาทของครูจะเปลี่ยนไปจากเดิม คือ ต้องไม่ถือว่าตนเองเป็นผู้
ถ่ายทอดความรู้ในชั้นเรียนคนเดียว แต่เป็นการสร้างสภาพแวดล้อม วิธีดำเนินการที่เอื้ออำนวยให้
นักเรียนรู้สึกว่าจะสามารถค้นหาความรู้ได้จากการร่วมมือกันเรียนรู้ ซึ่งเกิดจากการกระทำของตนเอง
และจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

จากการศึกษางานวิจัยที่ใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ สรุปได้ว่า การสอนแบบ
ร่วมมือกันเรียนรู้ เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนปกติ จะปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูงขึ้น
หรือเท่ากับการสอนตามปกติ ทำให้นักเรียนมีเจตคติและมีความสุขสนุกสนานในการเรียนด้วย
(Slavin, 1990)

จากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจและต้องการที่จะศึกษาถึง
ผลของการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทย ที่สร้างขึ้นจากหนังสือเรียนและคู่มือครูชุดพื้นฐานภาษา
บทที่ 3 และ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักการร่วมมือกันเรียนรู้ เพื่อพัฒนาและปรับปรุง
การเรียนการสอนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1.2.1 ศึกษาทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทยที่สร้างขึ้นตามหลักการร่วมมือกันเรียนรู้
- 1.2.2 ศึกษาเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการใช้แผนการสอนวิชาภาษาไทยที่สร้างขึ้นตามหลักการร่วมมือกันเรียนรู้
- 1.2.3 ศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการใช้แผนการสอนที่สร้างขึ้นตามหลักการร่วมมือกันเรียนรู้

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ จะพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้จะสูงกว่าหรือเท่ากับการสอนตามปกติ อาทิเช่น

วิล โพนันมมงคลพร (2535) และสมหวัง นิลพันธุ์ (2535) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ และจากการศึกษาของเมตเตนและคณะ ที่ได้ทดลองใช้การสอนแบบ CIRC ได้มีรูปแบบ พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนมากกว่าวิธีสอนตามปกติ (Madden and Others, 1988) ดังนั้นผู้วิจัยจึง ได้สร้างสมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้ตามแนวทางของงานวิจัยที่กล่าวมา ดังนี้

- 1.3.1 นักเรียนที่เรียนจากแผนการสอนวิชาภาษาไทย ตามหลักการร่วมมือกันเรียนรู้แล้ว จะมีค่าเฉลี่ยทักษะการฟังสูงกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 1.3.2 นักเรียนที่เรียนจากแผนการสอนวิชาภาษาไทย ตามหลักการร่วมมือกันเรียนรู้แล้ว จะมีค่าเฉลี่ยทักษะการพูดสูงกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 1.3.3 นักเรียนที่เรียนจากแผนการสอนวิชาภาษาไทย ตามหลักการร่วมมือกันเรียนรู้แล้ว จะมีค่าเฉลี่ยทักษะการอ่านสูงกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 1.3.4 นักเรียนที่เรียนจากแผนการสอนวิชาภาษาไทย ตามหลักการร่วมมือกันเรียนรู้แล้ว จะมีค่าเฉลี่ยทักษะการเขียนสูงกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนบ้านใหม่ไสภะสัมทบ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสีชมพู จังหวัดขอนแก่น จำนวน 63 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยสุ่มมา 1 ห้องเรียน คือ ห้องป.4ข มีนักเรียนจำนวน 30 คน

1.4.2 เนื้อหาวิชา การทดลองครั้งนี้ได้คัดเลือกเนื้อหาตามหลักสูตรวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บทที่ 3 และ 4 เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมเพราะช่วงระยะเวลาในการทดลองตรงกับการสอนตามเวลาปกติ

1.4.2 ระยะเวลาในการทดลอง การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โดยใช้เวลาทั้งหมด 24 ครั้ง จำนวน 24 ชั่วโมง ตั้งแต่วันที่ 13 มิถุนายน-14 กรกฎาคม 2538

1.4.3 ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แผนการสอนที่สร้างขึ้นตามหลักการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

ตัวแปรตาม คือ - พัฒนาการด้านทักษะทางภาษา

- เจตคติต่อวิชาภาษาไทย

- พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการประกอบกิจกรรมการเรียนรู้การสอนและทำแบบทดสอบหลังเรียนถือว่านักเรียนทุกคนกระทำด้วยความเต็มใจ

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 แผนการสอน หมายถึง แผนที่ผู้วิจัยเขียนขึ้น โดยกำหนดขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนในเนื้อหาและประสบการณ์ ตามหลักการร่วมมือกันเรียนรู้ 3 ประการ ได้แก่ รางวัลหรือเป้าหมายของกลุ่ม ความหมายของแต่ละบุคคลในกลุ่ม และโอกาสของสมาชิกแต่ละคนที่จะช่วยให้กลุ่มประสบผลสำเร็จมีเท่าเทียมกัน

1.6.2 ผลของการใช้แผนการสอน หมายถึง ผลของการใช้แผนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เจตคติที่มีต่อรายวิชา และมีพฤติกรรมในการทำงานกลุ่ม ซึ่งวัดได้โดยการทดสอบ การสอบถาม และการสังเกต

1.6.3 พัฒนาการด้านทักษะทางภาษา หมายถึง ผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดทักษะทางภาษาหลังการทดลองกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม ที่กำหนดโดยอาศัยหลักการวัดและประเมินของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

1.6.4 เจตคติต่อวิชาภาษาไทย หมายถึง คะแนนที่ได้จากการสอบถามนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นที่มีต่อวิชาภาษาไทย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 แผนการสอนสำหรับนำไปใช้สอนวิชาภาษาไทย บทที่ 3 และ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนบ้านใหม่ไสกลัมภ์

1.7.2 เป็นแนวทางแก่ครูภาษาไทยในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

1.7.3 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย

1.7.4 นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะในการทำงานกลุ่ม สามารถปรับเปลี่ยนประยุกต์ เลือกใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานการศึกษาต่อไปในอนาคต